



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové, ve věci žalobce **F. P.**, zast. Mgr. Kateřinou Beranovou, advokátkou se sídlem AK ve Vysokém Mýtě, nám. Přemysla Otakara II. čp. 186/I, PSČ 566 01, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje** (dříve Správě Východočeského kraje), Hradec Králové, Ulrichovo náměstí 810, Hradec Králové, PSČ 501 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. prosince 2008, č.j. PVC-11494/ČJ-2008-DP, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalovaným rozhodnutím ze dne 11. prosince 2008, č.j. PVC-11494/ČJ-2008-DP, bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Okresního ředitelství v Chrudimi ze dne 20. října 2008, č.j.: ORCR-7853/ČJ-2008-07, jímž byl zamítnut jeho návrh na obnovu řízení ve věci dopravního přestupku spáchaného dne 28. 11. 2006, jenž s ním byl projednán na místě v blokovém řízení a za který mu byla uložena pokuta ve výši 1.000,--Kč, kterou žalobce zaplatil na místě, a toto rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí žalované podal žalobce včas žalobu, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

V podstatě v ní namítal, že mu byla dne 28. 11. 2006 uložena policistou bloková pokuta ve výši 1.000,--Kč za to, že řídil vozidlo Citroen Xsara, registrační značky s poškozeným čelním sklem. Proti tomu nic nenamítal, neboť čelní sklo bylo skutečně poškozeno dne 22. 11. 2006 a tento závadný stav nestačil do doby kontroly

policejní hlídkou odstranit. Vyplňování tiskopisů přestupkového jednání (bloků) nevěnoval patřičnou pozornost, takže: „Neví již, zda obdržel stvrzenku o úhradě blokové pokuty, toto je možné, ale již ji nedohledal, nicméně na stvrzence je pouze výše pokuty, nikoli právní kvalifikace přestupku. Není si vědom toho, že by policista před ním vyplňoval blok.“ Teprve v souvislosti s výpisem z evidenční karty řidiče ze dne 17. 7. 2008 se dozvěděl, že policista do bloku a následně do oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení zaznamenal spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), tedy že byl pokutován za jiný přestupek, než o kterém byl přesvědčen, za to, že při jízdě telefonoval nebo držel telefon. Vzhledem k tomu mu byly zaznamenány v registru řidiče 3 body, přičemž za jízdu s poškozeným čelním sklem není stanoven žádný bodový postih. Tuto pro něho prý novou skutečnost žalobce pojal jako důvod pro obnovu blokového řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), a v tomto směru také podal u Policie České republiky, Okresního ředitelství v Chrudimi dne 23. 9. 2008 příslušnou žádost spolu s návrhy na provedení důkazů na podporu svého tvrzení. Jak prvoinstanční správní orgán, tak žalovaná však návrhu žalobce nevyhověly. V rozhodnutích přitom uvedly důvody, jež je k tomu vedly a s nimiž žalobce polemizoval a tvrdil, že jsou nezákonné. Žalované přitom vytýkal, že se nevypořádala s návrhy na důkazy, že vycházela pouze z listinných dokladů a nikoliv ze skutečného stavu věci, který právě bylo možno provedením jím navrhovaných důkazů zjistit. Vzhledem k tomu žalobce navrhoval, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo.

Žalovaná se vyjádřila k žalobě podáním ze dne 2. dubna 2009. V něm v podstatě setrvala na věcných důvodech, jež ji k vydání žalovaného rozhodnutí vedly a které jsou rozvedeny v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Návrh na rozhodnutí ve věci neučinila.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalobce i žalovaná zůstali k výzvě na vyslovení souhlasu s neveřejným projednáním věci nečinní, ač byli výslovně o následcích nečinnosti poučeni. Krajský soud rozhodl o žalobě rozsudkem ze dne 8. dubna 2010, č. j. 30Ca 20/2009-35, který odůvodnil následujícím způsobem:

„Žalobce se domáhal obnovení řízení, v němž mu byla uložena bloková pokuta. Namítal přitom, že se přestupku, za který byl blokovou pokutou potrestán, nedopustil (§ 22 odst. 1 písm. f) bod 1 přestupkového zákona), přičemž na podporu svého tvrzení uplatnil řadu námitek. Ty však nemohly na věci cokoli změnit, nemohly být pro rozhodnutí soudu podstatné z následujících důvodů.

Podle § 84 odst. 1 přestupkového zákona lze přestupek projednat uložení pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit. Podle jeho § 84 odst. 2 se proti uložení pokuty v blokovém řízení nelze odvolat. Podle § 84 odst. 3 přestupkového zákona jsou pokuty v blokovém řízení oprávněny ukládat a vybírat správní orgány, v jejichž působnosti je projednávání přestupků, a osoby jimi pověřené a dále orgány určené tímto nebo jiným zákonem.

Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem, ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci, na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.

Spornou otázkou v souzené věci je pak předně to, zda lze obnovit řízení o přestupku, jestliže byl tento projednán v blokovém řízení, či nikoli. Žalobce má za to, že obnova blokového řízení přichází v úvahu, neboť podmínky obnovy stanovené v citovaném § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu jsou v daném případě splněny. S touto argumentací se však krajský soud v kontextu platné judikatury (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. února 2008, č.j. 3 As 58/2007-117, dostupný na www.nssoud.cz) neztotožnil. Nejvyšší správní soud totiž v uvedeném rozsudku uvedl, že blokové řízení je svou povahou řízením specifickým, zkráceným, zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení se svým výsledkem – uložením pokuty. Jednou ze zákonem vyžadovaných podmínek pro tento postup je přitom souhlas účastníka řízení s uložením pokuty. Pokud účastník tento souhlas nedá, postupuje se v řízení podle § 67 a násl. zákona o přestupcích a věc se projedná a rozhodne ve standardním správním řízení. V úvahu tedy připadají dvě varianty postupu, které je ovšem nutno od sebe striktně odlišit, neboť se jedná o dva různé typy řízení (blokové řízení a běžné správní řízení o projednání přestupku správním orgánem).

Zatímco výsledkem řízení podle § 67 a násl. přestupkového zákona je formalizované rozhodnutí o předepsaných náležitostech (§ 77), které je možno napadnout odvoláním (§ 81 a 82), a následně navrhnout jeho přezkoumání soudem (§ 83), je jediným výstupem blokového řízení tzv. pokutový blok (§ 85). Proti uložení pokuty v blokovém řízení se pak podle § 84 odst. 2 zákona o přestupcích nelze odvolat a žaloba proti němu je nepřípustná.

Pokud by pak měla při obnově řízení připadat v úvahu obnova řízení, jež bylo ukončené pokutovým blokem jako pravomocným rozhodnutím, pak by mohlo být ve smyslu příslušných ustanovení o obnově řízení obnovené zase pouze řízení blokové. Návrhem - žádostí o obnovu blokového řízení však žalobce fakticky zpochybňuje splnění podmínek pro to, aby vůbec mohlo být toto řízení vedeno, tvrdí-li, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn, resp. odvolává svůj souhlas s uložením pokuty s tvrzením, že nedržel v ruce telefonní přístroj. Vrácení řízení do počátečního stadia, konkrétně do fáze před udělením souhlasu s uložením blokové pokuty (o něž žalobce zjevně žalobou usiloval), by ovšem navodilo situaci, za které by nebylo možno v blokovém řízení pokračovat, neboť by nebyla splněna jedna ze zákonem vyžadovaných podmínek – souhlas s uložením blokové pokuty. Jakákoli „obnova“ řízení o přestupku, byl-li projednán v blokovém řízení, je tak z povahy věci vyloučena, neboť podmínkou sine qua non tohoto řízení je souhlas účastníka se zjištěním přestupku a uložením sankce.

S ohledem na znění § 100 správního řádu nelze rovněž akceptovat, aby žádostí o obnovu řízení, které v daném případě proběhlo, tj. řízení blokového, bylo ve skutečnosti zahájeno řízení podle § 67 zákona o přestupcích, které v projednávané věci neproběhlo. Nebylo-li totiž – ze svobodné vůle žalobce jako účastníka řízení – provedeno formalizované skutkové ani právní posouzení věci, nelze následně tvrdit, že skutkové okolnosti byly odlišné (vyšly najevo nové skutečnosti), resp. že je nutno doplnit dokazování. Není tedy proti smyslu právní úpravy obnovy řízení její nepřipuštění v případě rozhodnutí vydaného v blokovém

řízení, nýbrž naopak by bylo proti smyslu blokového řízení, aby byla v jeho případě z uvedeného důvodu obnova povolena.

Podmínkou obnovy řízení je proběhnuvší standardní správní řízení, ve kterém byly předmětem posuzování skutkové a právní otázky. Neproběhlo-li takové řízení, není ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu „co obnovovat“.

Z uvedených důvodů proto krajskému soudu nezbylo, než žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout. Vady řízení, na které žalobce poukazoval, přitom nemohly mít vliv na věcnou správnost rozhodnutí. Dlužno však poznamenat, že se policejní orgány z výše uvedených důvodů nemusely věcnou stránkou věci ani zabývat.“

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. dubna 2010, č. j. 30Ca 20/2009-35, podal žalobce kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. června 2013, č.j. 1 As 48/2010-77. Shrnul v něm dosavadní průběh řízení s tím, že nadepsaný krajský soud vycházel při svém rozhodování sice z dosavadní relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu, nicméně že ta posléze doznala změny na základě usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 As 48/2010 – 69. Opírajíc se právě o ně Nejvyšší správní soud uzavřel, že kasační stížnost je oprávněná z následujících důvodů (dále citace z rozsudku Nejvyššího správního soudu 6. června 2013, č.j. 1 As 48/2010-77, jeho odstavců č. 8 až 12:

„Odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu vychází z právního názoru, podle něž je obnova správního řízení ve smyslu § 100 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, z povahy věci vyloučena v případě, že bylo v dané věci rozhodnuto v tzv. blokovém řízení vedeném podle § 84 a násl. zákona o přestupcích. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 58/2007 – 117, z něž uvedený závěr skutečně plynul.

Poté, co krajský soud o posuzované věci uvažil výše zmíněným způsobem, však rozšířený senát zdejšího soudu dovodil, že za jistých okolností se lze domáhat obnovy řízení také ve věcech, v nichž došlo k uložení pokuty v blokovém řízení. Konkrétně jde o případy, kdy „žadatel v žádosti o obnovu řízení zpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Při neudělení tohoto souhlasu totiž není splněna základní podmínka blokového řízení, v důsledku čehož nelze vycházet z toho, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku učiněné v blokovém řízení, vzdal se běžného správního řízení, a tudíž nemůže tyto závěry blokového řízení později zpochybňovat. Jestliže tedy žadatel v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybní souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení, musí při splnění ostatních podmínek pro obnovu řízení být provedeno šetření za účelem zjištění, zda tento souhlas skutečně udělil, či nikoliv“ (usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 1 As 21/2010 – 65, bod [35]).

Paušální závěr krajského soudu o nemožnosti vyhovět žádosti o obnovu řízení ve věci, v níž došlo k uložení blokové pokuty za přestupek, tedy ve světle aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu neobstojí. Rozsudek krajského soudu je tak stížen nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Krajský soud se tedy musí věcně zabývat námitkami, kterými stěžovatel brojil proti zamítnutí jeho žádosti o obnovu řízení v dané věci. Prioritně je přitom třeba se zabývat žalobní námitkou, podle níž policista, který stěžovatele dne 28. 11. 2006 kontroloval, nevyplnil na místě kontroly řádně pokutový blok, a že se o skutečnostech, které policista do bloku a do oznámení o uložení pokuty zapsal, dozvěděl až následovně (17. 7. 2008, kdy si nechal vystavit výpis z evidenční karty řidiče). Přitom bude muset krajský soud uvážit rovněž případné dopady judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázky, za jakých podmínek rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení nabývá právní moci. Zdejší soud k tomu v rozsudku ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 – 81, uvedl, že *„okamžik vydání rozhodnutí v blokovém řízení a s ním v jedno spadající okamžik nabytí právní moci tohoto rozhodnutí musí být závislý na jednoznačném časovém určení a musí být ve všech případech určován identickým způsobem. Takovým okamžikem je však podle Nejvyššího správního soudu okamžik podpisu pokutového bloku, resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou obviněným z přestupku. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích.“* Podle citovaného rozhodnutí tedy *„nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty.“* Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 6. 2011, č. j. 9 As 2/2011 – 93, uvedl, že *„podmínkou pro uložení pokuty v blokovém řízení je, že pokutový blok obsahuje veškeré zákonem stanovené formální náležitosti tak, jak stanoví § 85 odst. 4 zákona o přestupcích, tj. obsahuje jednoznačné údaje o tom, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, včetně podpisu osoby obviněné z přestupku.“* V rozsudku ze dne 9. 1. 2013, č. j. 9 As 128/2012 – 25, pak zdejší soud konstatoval, že požadavek podpisu na pokutovém bloku je třeba vztáhnout na oba typy bloků, tj. jak na blok na pokutu na místě nezaplacenou, tak i na blok na pokutu na místě zaplacenou.

S ohledem na výše citovanou judikaturu zdejšího soudu je tedy otázkou, zda vůbec posuzované rozhodnutí o uložení blokové pokuty nabylo právní moci, což je bezpochyby nezbytný předpoklad k tomu, aby bylo možno rozhodovat o povolení obnovy příslušného řízení. Nejvyšší správní soud dále podotýká, že nynější případ je specifický v tom, že předmětem sporu zde je pokutový blok na pokutu na místě zaplacenou vystavený na vzoru pokutového bloku, který ani neobsahoval kolonku pro podpis pachatele přestupku (na rozdíl od novějších vzorů). V tomto směru se věc liší od výše zmiňované věci, v níž rozšířený senát zdejšího soudu usnesením č. j. 1 As 21/2010 – 65 dovodil, že za splnění určitých podmínek je na místě obnova řízení ve věci přestupku vyřízeného v blokovém řízení (ve věci posuzované rozšířeným senátem pokutový blok obsahoval podpis stvrzující souhlas žalobce s projednáním přestupku v blokovém řízení, žalobce však tvrdil, že se nejedná o jeho podpis).“

V souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu proto krajský soud nejdříve zkoumal, zda rozhodnutí o uložení blokové pokuty vůbec nabylo právní moci. Ze správního spisu k tomu přitom zjistil, že na pokutových blocích série AG/2003, číslo G 1366233 až 1366242, podpisy žalobce, jimiž by stvrzoval svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, nejsou. Za tohoto stavu ovšem nezbylo, než konstatovat, že rozhodnutí o uložení předmětné blokové pokuty nenabylo vůbec právní moci a již jen z toho důvodu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu výše) nepřichází požadovaná obnova řízení vůbec v úvahu.

Z uvedených důvodů proto krajskému soudu nezbylo, než žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, včetně nákladů spojených s řízením o kasační stížnosti, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a pokud jde o žalovanou, krajský soud nezjistil, že by jí nějaké náklady řízení v souvislosti s projednáním žaloby a kasační stížnosti vznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 16. února 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu